

DIN MINUNILE CONTEMPORANE ALE SFÂNTULUI VASILE DE OSTROG

❖ În anul 2003, Anna Cik, născută la 10 noiembrie 1949, din Bajmok, Voievodina, care era catolică, ungheroaică, a mărturisit în scris, cu respect și credință starețului Mănăstirii Ostrog despre vindecarea săvârșită după rugăciunea la sfințele moaște:

„În anul 1996 m-am îmbolnăvit. Medicii au constatat o hemoragie cerebrală, toată partea stângă a corpului a paralizat. Îmi era foarte greu să mă mișc și deja mă obișnuisem cu ideea că voi merge doar cu ajutorul cârjelor. Astfel au trecut trei ani grei.

În anul 1999, nepoata mea, Branka Emez, m-a convins să mergem împreună la Ostrog să ne rugăm Sfântului Vasile de Ostrog. Am acceptat cu greu, pentru că boala mea nu permitea să mă mișc normal, dar eu am sperat că Sfântul mă va ajuta. Tocmai această credință m-a adus la Sfântul, în ciuda distanței mari.

După întoarcerea de la Ostrog s-a petrecut minunea și am aruncat cârjele. Le țin acum de suvenir - atârnă de perete și îmi amintesc permanent de vindecarea mea minunată.

Sf. Vasile de Ostrog,
icoană

Drept recunoștință adusă Domnului și Sfântului Vasile de Ostrog, în fiecare an merg la Ostrog, pentru a mulțumi și a mă ruga. Acum, în anul 2003, mă simt sănătoasă și fac treabă pe acasă fără probleme.

❖ Soțul meu, Anton Nețmețkal, a fost trimis în misiune în Libia cu detașamentul său, Arsenal, în timpul războiului, în anul 1999. A stat acolo șase luni. S-a întors acasă pe 25 octombrie. A venit bolnav, în stare de depresie, slăbise 10 kg. În acea zi tristă, pe care nu o s-o uit niciodată, eu am plecat la serviciu, fiica noastră la școală, iar soțul meu în acest timp a dispărut fără urmă. Nu s-a întors acasă trei zile și trei nopți, până când l-am găsit abia viu lângă un detașament de război, din orașelul muntos Vremol. Era epuizat, flămând, și, din cauze neînțelese, se împușcase în cap. Se rănise cu trei zile în urmă, în a doua jumătate a zilei. El crezuse că nu va fi găsit niciodată. În spitalul din orașul Risna, unde l-am dus, ni s-a spus că este paralizat și se află în comă.

Fiica mea cea mică, Anna, a mers cu prietenul său la Ostrog de dimineață, în ciuda ploii torențiale, pentru a se ruga pentru tată. Și s-a petrecut o mare minune. Chiar în momentul în care fata se ruga, el și-a revenit la spital, și nu a mai fost paralizat.

Despre toate acestea, imediat ne-a anunțat fiica cea mare de la spital, pentru că ea și

Anna aveau telefoane mobile. Eu, soția lui Anton, nu pot descrie bucuria și fericirea aflării acestei vești! Mi-am spus în sine: «Mă voi duce la Sfântul Vasile cu Anton!» Am și plecat cu soțul meu după trei săptămâni. Chiar el a condus mașina. Acum este complet sănătos, a revenit la o viață normală, suntem din nou împreună. Îi doresc binele fiecărui om, după cum și nouă Bunul Dumnezeu ne-a făcut atâta bine în viață!

*Nețmețkal Iadranka cu soțul, Anton din
Tivat*

❖ Era vara anului 2000. Deja de mulți ani încercam să mă las de fumat, dar nu puteam deloc. Am hotărât să merg la Ostrog pentru a mă ruga Sfântului Vasile să mă izbăvească de acest viciu. După ce preotul Vasile mi-a citit o rugăciune, am rămas la arhondaricul mănăstirii timp de trei zile. În timpul acestor trei zile, nu am simțit nicio dorință, nici gând să aprind țigara, rămânând doar amintirea că am fumat cândva. Apoi, am uitat cu totul de țigări.

*Boian Kalem din Novi Sad
(Sfântul Vasile de Ostrog,
Minuni contemporane)*